

Kolonizace Prahy: Statisíce cizinců mění tvář metropole. Jde o Prolomení hradeb do celé země? Kolik z nich jsou chvilkaři? Kalergiho smích ze záhrobí. Nové elity se formují. Zkuste zvednout oči od mobilů

- CZ24 News | 18. prosince 2019

ČESKO: PAVEL KOPECKÝ komentuje nedávnou studii o podílu cizinců v našem hlavním městě a její závěry nepokládá za marginálii, nad kterou lze mávnout rukou

Praha se rychle mění. Označit ji za české město lze jen stěží. Stačí se chvilku zastavit třeba při východu z metra a zarazí vás, jak málo slyšíte češtinu. Turisty poznáte podle kufrů a foťáků. Ale my teď hovoříme o trvale usazených cizincích. Tato globalistická proměna v mezinárodní metropoli je patrná na první pohled a nevěstí nic dobrého.

Od konce srpna už máme „odčešťování“ Prahy černé na bílém a není to veselé čtení. 30 let od listopadu 1989 prošlo naše hlavní město zásadní proměnou.

Praha se mění

Data přinesla studie, kterou letos koncem léta zveřejnil Institut plánování a rozvoje Prahy (IPR). Podle tohoto materiálu je už každý sedmý obyvatel našeho hlavního města cizinec. Zarážející zjištění bylo přijato politiky, médii ale vlastně i veřejností s ledovým klidem. Podle těchto čísel žilo v Praze v roce 2018 přes 200 tisíc cizinců. Tvořili tak přes 16 procent Pražanů.

Studie konstatuje, že v metropoli žije více než třetina (35 procent) všech cizinců, kteří jsou usazeni v České republice. Pokud k takovýmto číslům dojde úřad závislý na bruselských a magistrátních penězích, je na místě se ptát, jaká jsou čísla skutečná. Není totiž vůbec jisté, že postihují realitu. Mnoho cizinců je zde načerno a ti se jistě žádných průzkumů neúčastní. Podle velmi konzervativních odhadů, pokud i oficiální čísla mluví o každém sedmém až šestém obyvateli Prahy jako o cizinci, je pravděpodobné, že skutečné číslo může být až o polovinu vyšší.

Opravdu si přejeme, aby se z Prahy stalo město cizinců? Mnozí jistě ano. Jako vstupní brána do zbytku země je podle levičáckých querill anonymizované velké město pro začátek odnárodnění zbytku státu zcela optimální. A právě toto je nezakrývaná strategie Bruselu.

Kalergiho “věštba”

Evropská unie, která se ze spolku národních států spolupracujících převážně v ekonomické oblasti (EHS) proměnila v centralizovaný superstát likvidující samostatnost historických zemí a národů, má “výměnu” obyvatelstva pomocí migrace jako jednu z hlavních součástí svého “říšského” programu. Do základů této organizace ji vložil, už jeden z otců zakladatelů Panevropské unie Mikuláš hrabě Coudenhove-Kalergi. Významná cena EU (dostala ji samozřejmě také kacířka Merkelová) nese jeho jméno.

Připomeňme, co Kalergi kromě dalších šíleností říká ve spise Praktický idealismus. Již před mnoha desetiletími „prorokuje“, že bude vytvořen Nový světový řád v čele se Spojenými státy americkými, přičemž prvním předstupněm k vytvoření světovlády se stane „integrace“ Evropy podle amerického vzoru. „Lid“ budoucích Spojených států evropských však již nebude potomky původních národů starého kontinentu. *„Člověk budoucí Evropy bude smíšené krve. Mnohost národů bude nahrazena budoucí euroasijsko-negroidní rasou.“*

K tomu je nutno skoncovat s právem národů na sebeurčení a historické národy rozmělnit za použití etnických separatistických hnutí a masové imigrace. Nástrojem k tomu bude nekompromisně prosazovaná „ochrana menšin“, jejichž úkolem je rozložit většinovou společnost. Cílem je – pomocí ideologie multikulturalismu – vytvořit něco jako „rasismus naruby“. To postupně stvoří „kastu podřízených lidí“ schopných pracovat, ale neschopných pochopit hloubku souvislostí. Takový lid pak umožní vládu elit, které vytvoří onen Nový světový řád. Evropa zbavená tradic, historických souvislostí duchovních hodnot a vlastní kultury se promění v jakýsi další rozvojový svět. Je nutno přiznat, že tyto vize zakladatelů Panevropy (ve své době pokládáné za sci-fi přitažené za vlasy) se dnes začínají hlavně v západní části kontinentu rychle naplňovat.

Cizinci se aktivizují

Brusel už ví, že dokud se mu nepodaří zásadním způsobem změnit politické směřování v zemích V4 bude plánovaný tranzit statisíců imigrantů do střední a východní Evropy jen stěží proveditelný. Bruselská pátá kolona, ke které patří tzv. proevropské politické strany spolupracující s neziskovými organizacemi, vyvolává i přes mediální podporu, stále větší odpor domácího obyvatelstva.

Poslední propadák Milionu chviliek, kdy se pod obřími „vlajkami EU“ za podpory prakticky všech médií hlavního proudu sešlo tento týden na Václaváku oproti očekávání podle policie už jen 40 tisíc (reálná účast byla ve skutečnosti ještě menší) nejzapálenějších aktivistů, ukazuje, že tudy cesta k pražskému Majdanu zřejmě nepovede. A to i přes účast mnoha cizinců. Významnou část hlavně mladých demonstrantů tvoří totiž právě cizinci verbovaní po pražských klubech.

Mnozí z těchto dobrodruhů preferují Prahu kvůli levnému alkoholu, drogám a dalším radovánkám, které noční život v dnešní metropoli nabízí. To že mnozí demonstranti nesli tento týden anglické transparenty, je dostatečně vypovídající. V pražských ulicích je spíš typické než výjimečné potkat cizince s plackami s logem „chvilkových“ přesýpacích hodin. Toto sorosovské společenství je totiž v pravém slova smyslu „internacionální“ a multikulturní. Vlající tibetské vlajky na letenském pódiu, stejně jako ty ukrajinské v davu, ale především všudypřítomné modré hadry se žlutými peticípy hvězdami (žádná vlajka ani hymna EU přitom oficiálně neexistuje) jen dokresluje ideologickou chudokrevnost těchto akcí.

Stačí se rozhlédnout

Těžko odhadnout, kolik rodilých Pražáků se těchto akcí zúčastňuje. Kromě cizinců, kteří se postupně prosazují v našem hlavním městě je tu také obrovské množství „náplav“ ze všech koutů Čech, Moravy a Slezska. Většinu „aktivních“ tvoří noví byrokraté pracující ve státních úřadech stejně jako v nadnárodních korporacích či neziskovkách, pro které je účast „kádrovou“ povinností. A další pak středo a vysokoškolští studenti s mozky – až na výjimky potvrzující pravidlo – vymytými radikální liberálně levicovou propagandou. Tato nová „elita“, která přichází do Prahy za kariérou, tvoří významnou součást již poněkud komicky demonstrujícího davu.

Sociolog Petr Hampl ve své knize Prolomení hradeb tuto novou elitu nazývá novou aristokracií a charakterizuje ji následovně: *„Příslušníci této elity se navzájem znají, studovali na stejných školách,*

chodí do stejných restaurací a mají podobné názory. Tráví dovolenou na stejných místech a mají tendenci sestěhovávat se do stejných čtvrtí. Nová aristokracie je absolutně mezinárodní. Jejich dorozumívacím jazykem je angličtina, její příslušníci se nehlásí k žádnému národu. Nikde nejsou doma, k žádné zemi nemají vztahy. Když vidíme výsledky práce třeba evropské byrokracie, máme tendenci si myslet, že tam pracují dementi. Ale kdež! V tom nejdůležitějším – získávání rozpočtů a posilování vlastní pozice – jsou velice úspěšní,” uvádí Hampl.

A právě tyto elity tvoří podstatnou část cizinců, kteří zvolna a bez většího zájmu veřejnosti kolonizují naše hlavní město. Až pojedete v metru, zkuste se výjimečně nedívat do mobilu, ale rozhlédnout se kolem sebe, kdo s vámi cestuje.

Možná budete překvapeni.